

zena na zachycení a rekonstruování rámců a jejich kritickou diskusi. Není však s to odpovědět na otázky, jako například: Proč jistý rámec vzniká ve specifické formě? Proč jisté rámce získávají vliv a jiné ho naopak ztrácejí? To znamená, že tento přístup není vhodný k tomu, aby zachytil diskursivní dynamiky. Do budoucna se proto jako zajímavá možnost jeví kombinace kritické analýzy rámců s diskursivně-analytickými přístupy/poznatky.

Kapitoly však zcela nevyčerpávají všechny možnosti, které kritická analýza rámců nabízí samostatně. Například příspěvek zabývající se vývojem antidiskriminačních politik v Maďarsku sice pečlivě dokumentuje rámce, které charakterizují vývoj těchto opatření, opomíjí však hlubší propojení/srovnání těchto rámců se způsoby, jak se antidiskriminační opatření prezentuje v rovině EU. Z analýzy se tak vytrácí potenciální (ne)vliv rámcování EU v této oblasti na vývoj v maďarském kontextu (kupříkladu při vyjednávání vstupu do EU nebo hodnocení maďarských politik ze strany EU). V případě antidiskriminačních opatření je to zvlášť škoda, protože tato oblast je v kontextu EU jedna z nejvyvinutějších.

Poslední část sborníku se vrací ke třem tématům, na základě kterých autorky v úvodní kapitole představily téma genderové rovnosti, a rozšiřují je o poznatky z analýzy. Sborník nabízí nové zajímavé informace pro lepší porozumění způsobům diskursivní konstrukce politik k podpoře

genderové rovnosti. Poukazují na to, jak je význam a smysl genderové rovnosti, jakožto cíle těchto politik, ovlivněn různými diskursivními procesy. Ty vedou k tomu, že koncept genderové rovnosti je přizpůsobený stávajícím rámcům politik, rozšířený, zúžený, nebo dokonce podrobený jiným cílům. Jako příklad zde mohou sloužit rodinné politiky zaměřené na sladování pracovního a soukromého života. Koncept sladování, který dříve směřoval k férovějšímu genderovému rozdělení neplacené práce a zpochybnění tradičních genderových rolí, se časem stal nástrojem efektivnějšího zapojování žen do pracovního trhu (s. 109–132, 281). To je však jen jeden z příkladů ambivalentních mnohotvárností, které genderová rovnost na základě těchto procesů získává.

Sborník tak poukazuje na nutnost pokračovat ve zkoumání těchto procesů a zpochybňovat rétoriku genderové rovnosti jak vládních dokumentů, tak dokumentů EU. K tomu je publikace podařeným, důležitým a inovativním příspěvkem – především z hlediska mezinárodní komparace v kontextu EU. Přináší také nové výzkumné otázky například v souvislosti s integrací analýzy rámců s diskursivně-analytickými přístupy. Zároveň nabízí základní přehled stěžejních témat týkajících se podpory genderové rovnosti a poukazuje na propojení úrovně EU a úrovně členských států. Z tohoto hlediska může publikace sloužit také jako úvod do tematiky politik k podpoře genderové rovnosti.

JOHNSON, J. E., ROBINSON, J. C. (EDS.). 2007.
LIVING GENDER AFTER COMMUNISM. BLOOMINGTON:
 INDIANA UNIVERSITY PRESS / MARTINA HYNKOVÁ

Sborník prací o „žitém genderu“ v období postkomunismu nabízí poutavý přehled témat, kterým se věnují vědkyně odlišných disciplín ze zemí bývalého sovětského bloku. Sestavily jej Janet Elise Johnson – profesorka působící na Brook-

lynské univerzitě v New Yorku, která se dlouhodobě zabývá postsocialistickými společenskými procesy a různorodostí transnacionálních prostorů – a Jean C. Robinson, profesor-

První příspěvek Kristi Dautzenberg z Německa s názvem „If my organization is successful, I'm successful, too?“ – *A Gendered Perspective on Organization and Individual Success in German Non-university Research Institutions* se věnoval tématu úspěchu. Důležitým konceptem, který představila, byl koncept „participativní bezpečnosti“, který ukazuje, že ženy v jejich výzkumu se necítí bezpečně z hlediska sdílení nových informací se svými kolegy v důsledku konfliktů o zdroje. Druhý příspěvek dr. Heike Kahlert z Německa s názvem „Fragile career choices: (Gendered) risks in the transition from the dissertation to the post-doc phase“ se věnoval tématu přechodu mezi Ph.D. a postdokem a rizikům s ním spojeným. Ta jsou podle dr. Kahlert vysoce genderovaná. V třetím příspěvku s názvem „Perception of work-family tensions in university careers – barrier or buffer?“ se Andrea Leitner věnovala analýze kombinování pracovního a soukromého života, když identifikovala dva základní přístupy: 1. problém je spojován s časovými omezeními (a neideální drahou žen matek); 2. problém neleží v mateřství, ale v kultuře, ve které dominují muži. V rámci těchto dvou přístupů jsou pak také definovány nástroje pro jeho řešení. V rámci prvního je řešení spatřováno mimo univerzity, v rámci druhého je důraz kladen na proměnu vědecké kultury. Čtvrtý příspěvek s názvem „Domestic responsibilities: a glass obstacle?“ Ineke Casier se věnoval výzkumu vlivu domácích prací na kariéru žen v oblasti fotoniky, nového, rychle se rozvíjejícího, silně maskulinizovaného oboru, který se zabývá „hrou světél“. Podle jejího zjištění jsou ženy stejně nebo více ambiciózní než jejich mužští kolegové. Nicméně přestože jak muži, tak ženy uváděly, že mají problém s kombinací práce a domácích povinností, nepovažují to za důležitou překážku. Výzkum však ukázal, že osoby, které jsou primárně odpovědné za chod domácnosti, a ti, kteří sdílejí odpovědnosti rovným dílem, pracují signifikantně méně hodin. Ukazuje se také, že muži pracují více a mimovědecký čas tráví, na rozdíl od žen, konzultacemi, prací na volné noze, administrativou a managementem. To může vést z dlouhodobého hlediska k negativním dopadům na kariéry žen. Pátý příspěvek Helen Schiffbaenker z Joanneum Research v Rakousku

ka politických věd a genderových studií na univerzitě v Indianě, která svůj výzkum směřuje k genderovým politikám a instituci vzdělávání. Jednotlivé studie sborníku byly poprvé představeny na konferenci na Miamské univerzitě v roce 2002. Jejich společným znakem je mapování rozličných způsobů, kterými se soupeřící genderové ideologie snaží od pádu komunismu získat prostor, a následně stěžejní vliv v různých částech středovýchodní Evropy. Autorky jednotlivých statí použitím dosud opomíjených metod (genderového) bádání o daných fenoménech nabízejí inovativní pohled na vybrané problematiky.

V úvodní kapitole, která udává směr dalším studiím obsaženým ve sborníku, editorky uvažují o rozsáhlých změnách, které nastaly v genderových postojích a diskurzech v postkomunistických zemích. Postkomunistická éra se podle nich vyznačuje dynamickými změnami a více příležitostmi ve vyjednávání genderů „ve spletnosti faktorů, jako je trh, globalizace a občanská společnost“ (s. 9). Své úvahy J. E. Johnson a J. C. Robinson zasazují do konceptu genderové multiplikace (*gender multiplication*), procesu, jehož pomocí eliminace státní kontroly umožnila rozvoj různým genderovým ideologiím, včetně neotradicionalismu a několika typů feminismu. Cílem této knihy je proto odhalit, zda a jak se gender jako instituce proměňuje, a poukázat na proměnné, které do této transformace zasahují, i na otázku, jaký má postkomunismus dopad na ženské (a mužské) životy. Johnson s Robinson se ptají na způsoby a strategie, ve kterých je gender rámován, prezentován a přetvářen. Návod na odpověď čtenář/řka nalezne již v samotné struktuře knihy, jednotlivé statě jsou seskupeny do témat podle projevů a přístupu k instituci genderu – může být vyjednáván (i ve spojitosti s nacionalismem), popírán či tradicionalizován.

První sekce nastiňuje způsoby vyjednávání genderu, čtenáři/řce jsou nabídnuty specifické případy, ve kterých si individuální ženy a skupiny žen s genderem jakoby pohrávají, a to prostřednictvím proměny a volby genderových strate-

gií. V první studii o dvaceti manželských párech ze Saratova v Rusku, jejíž autorkou je Tania Rands Lyon, ukazuje, jak neotradiční postoje žen a mužů k pracovnímu a rodinnému životu – vyplývající z výzkumů veřejného mínění (tzv. genderová fantazie) – nekorespondují s přizpůsobivými, egalitářskými, genderovými strategiemi každodenního života odhalenými v hloubkových rozhovorech (tzv. genderová strategie). Jinými slovy, Lyon zjistila, že ruský patriarchát není tolik zakořeněný, jak se jeví. Ve skutečnosti ženy „aktivně experimentují s kombinacemi genderových modelů tak, aby jim co nejlépe padly“ (s. 26).

V další studii spadající do první sekce se její autorka Janet Elise Johnson zaměřuje na instituci krizových center v Barnaulu v Rusku. Zkoumá rozdílné rámce instituce domácího násilí používané vybranými třemi krizovými centry, které vycházejí z jejich genderových ideologií. Ilustruje, jak místní vláda díky aktivismu tzv. ženských krizových center „institucionalizovala feministické pojetí domácího násilí“ (s. 54). Jinými slovy, Johnson mapuje proměnu společenského nahlížení na instituci násilí na ženách a s tím související proměnu v přijetí odpovědnosti ze strany státních orgánů a přijetí stanoviska, že ženy za násilí nenesou odpovědnost. Autorka přitom neopomíná zdůraznit možná rizika své studie: generalizaci západní zkušenosti a objektivizaci žen jako obětí.

V druhé sekci knihy o „popírání genderu“ čtenář/řka nalezne některé způsoby, kterými ženy obcházejí genderové systémy a ideologie se snahou vyhnout se konfrontaci s jejich genderovaností; místo toho se snaží zaměřovat na jiné ideologie. Tato touha po ustavení prostoru pro genderovou neutralitu může být podepřena politickým přesvědčením, že „ženskost“ je irelevantní, nebo takovou sociální konstrukcí, která se snaží učinit irelevantním gender.

V kapitole o debatách o potratu v Polsku se Anne-Marie Kramer zabývá výzkumy veřejného mínění tohoto fenoménu a odhaluje, že zdánlivě genderově neutrální politicky rozporná stanoviska k potratové politice (pro-choice vs. pro-

s názvem „*Are their career orientations different? Why female researchers drop out of the Austrian research system*“ pracoval s konceptem interních a externích kariérních orientací. Mezi důvody pro vypadávání žen z akademické dráhy uvádí podle výzkumu: 1. profesionální identitu (univerzitní kultura a lineární trajektorie), 2. mobilitu (ženy často následují své partnery a vyhýbají se stěhování), 3. rodičovství (nicméně nejde o hlavní důvod), 4. pocit „je to všechno?“ – co je vlastně smyslem profesního počínání, k čemu výzkum vede. Pro zlepšení postavení žen ve vědě je podle Helen Schiffbaenker nutné vytvářet alternativní kariérní dráhy, zkoumat muže vědce (ty, kteří vypadávají, ty, kteří dobrovolně odcházejí z vědy), zaměřit se na perspektivu životní dráhy a propojit tuto perspektivu s kariérou a provázat otázku kariérních orientací a kariérního úspěchu. V posledním příspěvku „*Women in hybrid roles in IT employment: a return to 'nimble fingers'?*“ se Judith Glover a Yvonne Guerrier zamýšlejí nad rolí připisovanou ženám jako „tmelu týmu“, kterou analyzují z hlediska typického předpokladu toho, že ženy mají přirozeně „měkké dovednosti“. Ve svém příspěvku pracovaly s argumentem předpokladu „dovedných prstů“ nebo „jemných prstů“ a stávajícím důrazem na komunikační a empatické dovednosti žen.

V sekci 6 vystoupila s přednáškou Nikolina Sretenova, která analyzovala proměny vědecké kultury (především důraz na výkon, publikace atd.) z hlediska genderu. V rámci sekce zazněly dále tři příspěvky, první z Rumunska, druhý ze Slovenska (ani jeden se netýkal tématu genderu a excelence) a třetí od Anne Sophie Godfroy, která se věnovala dekonstrukci častých předpokladů obsažených v genderovém výzkumu a aktivismu. Godfroy se zaměřila na zpochybnění častých předpokladů: 1. Kritická masa povede ke změně – např. že rostoucí počet žen na úrovni vysokoškolského studia povede ke zvýšení zastoupení žen v akademické dráze – tento předpoklad však není pravdivý. 2. Rolové modely hrají důležitou roli – a přestože hrají roli, není možné prokázat přímý vliv na rozhodování jednotlivců a navíc existují oblasti, kde žádné rolové modely nejsou a stejně se feminizovaly. 3. Kombinace pracovního a soukromého života hraje důležitou

-life) v nich výzkumníci stavěli jako „typicky opoziční rozpory mezi modernistickou (sekulární) levicí a neotradiční (katolickou) pravíci“ (s. 74). Kramer obecně řečeno v kapitole analyzuje, jak jsou polská národní identita, občanství a demokratické jednání konstruovány skrze průzkumy veřejného mínění na téma potratů k potratu. Tvrdí, že tyto průzkumy konstruují formu vědění, která institucionalizuje demokracii ignorováním genderu jako kategorie analýz – gender je odmítán tím, že jsou maskovány odlišnosti žitých zkušeností žen, které prodělaly potrat nebo se angažovaly v občanské společnosti. Výsledky výzkumů veřejného mínění tak podle Kramer jasně ukazují, že debata o potratech (a tedy i reprodukci) v Polsku je definována jako debata o politice, tudíž není zvažována jako debata výhradně o genderu.

Nato Ewa Grigar postkomunistickou perspektivou zkoumá práce umělkyní z Polska, České republiky a Slovenska. Tvrdí, že v reakci na potlačování individuality a genderového diskursu v komunistickém období umělkyně využívají ženská těla „jako šifru pro hledání individuální identity“ (s. 93). Některé z nich se hlásí ke stanovisku tzv. genderové neutrality (být umělcem spíše než být umělkyní/*woman artist*). Jiné, zvláště mladší umělkyně, jsou fascinovány genderovým pnutím v novém sociálním a kulturním prostředí až epidemického konzumerismu a rodinných hodnot. I Grigar jako jiné autorky otevírá a posiluje diferencí Východ vs. Západ, kdy se závěrem ptá: Jak odlišný je přístup současných umělekyní středovýchodní Evropy k otázce genderu a feminismu na rozdíl od těch západních?

Následující sekce nazvaná „tradicionalizování genderu“ čtenáři/řece přináší dva příklady tohoto jevu v ukrajinské a ruské společnosti, v níž ženy za pomoci strategického esencialismu usilují o změnu svého postavení. Zařazením této části se editorky jakoby snaží upozornit na sílu a limity užívání esencialistického pohledu žen a na ženy a na intenzitu tvrzení, že připisane genderové odlišnosti (jistým) ženám legitimně poskytují v (jistých) situacích zvláštní výhodu. Ženy

a muži přijímají tyto neotradiční strategie s vědomím toho, že je to neefektivnější cesta k určitým cílům – a odklonění se z této cesty je až příliš nákladné.

V první stati této sekce Svitlana Taraban přichází s působivou studií „ukrajinských nevěst na internetu“. Inzerování nevěst přes internet – jakási intimní transakce – Taraban obecně hodnotí jako rozšířený fenomén zakotvený ve složité síti genderových ideologií, ekonomických změn, romantických fantazií a migračních strategií. Ilustruje „příležitosti“ pro ženy, které pomocí internetového trhu nevěst hledají možnost emigrace z Ukrajiny. Konkrétně pak své popisy v inzercích rozvíjí přidavnými jmény, která jsou tradičně spojována s femininitou a mateřstvím k vytvoření představy „skvělé manželky“, zatímco se na fotografii vyobrazují jako svůdné a dosažitelné. Tyto neotradiční genderové reprezentace přitom kontrastují s výsledky výzkumů, které odhalily zvyšující se toleranci ukrajinských žen k ne-tradičním vztahům a jejich motivaci opustit rodinný krb odchodem do ciziny. Manželství se pro ně rovná splnění snu o lepším životě v cizině, vytvářejí si představu egalitářských rodinných vztahů a možnosti ekonomické mobility.

Podle mého soudu méně zajímavý vhled tentokrát do ruské sněmovny nabízí studie Iulie Shevchenko, která zkoumá možnost užití genderového esencialismu jako strategie pro parlamentní zástupkyně ruské Státní dumy dožadující se ochrany ženských práv. Ptá se, zda poslankyně ženy podporují více zájmy žen než poslanci muži. Podle Shevchenko poslankyně v letech 1995–2001 obhajovaly otázky vztahující se k ženám pouze tehdy, když byly méně fanatické či zaujaté (tj. týkající se netradiční genderové ideologie) nebo naopak když byly zarámovány v termínech neotradiční genderové ideologie, např. otázky týkající se rodiny a dětí. Jen tehdy se podle výsledků jejího výzkumu ženy spojily, hlasovaly ve prospěch těchto zájmů bez ohledu na svou stranickou ideologii. Tak jako tak je zde silná tendence podrobit se stranické disciplíně, která může eliminovat genderové rozdíly. Je tedy po-

roli v kariérních volbách, výzkum v této oblasti ale nenabízí jednoduché odpovědi z hlediska negativního dopadu na kariéry žen. 4. Síť hraje důležitou úlohu z hlediska budování kariéry. 5. Nekoedukované vzdělání povede ke zvýšení počtu studentek v maskulinních oborech.

Šestá sekce konference *Policies Towards Gender Equity in Science* se věnovala otázkám politik genderové rovnosti ve vědě. Většina příspěvků tematizovala zavedené programy v původních členských státech a případně si kladla otázku, jaké jsou skutečné dopady takových opatření a zda je lze při ambivalentně vyznívajících statistických indikátorech považovat za úspěšné. Bettina Langfeldt představila německý program vzdělávání vyučujících matematiky, který se zaměřil na zlepšení jejich genderové senzitivity. Barbara Bagilhole hovořila o projektu 'Higher Education Leading to Engineering and Scientific Careers', jehož cílem bylo zavedení více interdisciplinárních aspektů do výuky tvrdých věd a techniky s cílem atraktivit tyto obory pro ženy. Hana Tenglerová v příspěvku „Politics of Inactivity: Promoting Gender Equality in Czech Science Policy“ analyzovala politiky genderové rovnosti ve vědě v ČR a strategie, které odpovědné státní orgány používají k tomu, aby v této oblasti nemusely konat. Juliet Webster reflektovala téměř 30letý vývoj politik genderové rovnosti ve vědě ve Velké Británii, založení projektu UKRC a jeho aktivity a Marina Cacace představila výstupy nedávno ukončeného projektu PRAGES, který se zabýval evaluací programů na podporu genderové rovnosti ve vědě. Druhý den konference pak pokračoval závěry z jednotlivých sekcí a kulatým stolem k tématům výzkumu Meta-analýza.

Poznámky

1 Viz http://www.femtech.at/fileadmin/downloads/Wissen/Literatur/10_Geld_regiert_die_Welt/Gender_Budgeting_in_the_Constitution.pdf.

dle autorky nepravděpodobné, že zvýšení počtu žen v parlamentu bude mít pozitivní efekty na tzv. ženské otázky. To by nabývalo na významu pouze tehdy, když by poslankyně podporovaly politiky, které jdou za neotradiční názory současných ruských politických stran. Nicméně současný ruský parlament pravděpodobně „nebude průkopníkem de-feminizace a de-maskulinizace společnosti“ (s. 143), tvrdí Shevchenko.

Čtvrtá sekce otevírá otázku „vyjednávání genderů s nacionalismem“. Podle editorek zejména protínání genderu s etnicitou a národností zdůrazňuje nescetné způsoby, ve kterých je genderové vyjednávání a násobení utvářeno kulturními, ideologickými a sociálními silami.

Studie Shannon Woodcock o rumunských ženských diskusech sexuálního násilí ilustruje konstrukci strachu žen ze sexuálního násilí ve veřejných prostorech Bukureště, které má být páchano pomyslnými útočníky (Tigani či Romy). To podle autorky napomáhá konstruovat soukromý prostor jako pro Rumunky vhodnější. Normativní diskurs tak hovoří jasně: „nebezpečí– Tigani – znásilnění“. Slovy Woodcock identita těchto pomyslných útočníků (tiganských mužů) „vylučuje maskulinní spoluvinu Rumunů na sexuálním násilí a současně nárokuje ochranu pro rumunské ženské subjekty v rámci naturalizovaných genderových rolí hegemonní etnické skupiny“ (s. 164). Všechny informatorky výzkumu Woodcock přiznaly zkušenost s domácím násilím ze strany svých partnerů či členů rodiny a ani jedna neměla zkušenost se znásilněním Tigani. V důsledku etnizace maskulinní hrozby získává v tomto případě nacionalita trumf nad genderovou zkušeností.

Další studie tentokrát z pera Azry Hromadzcic spadající do čtvrté sekce rozkrývá zpochybnění diskursu válečného znásilňování v Bosně. Nacionalní dimenze genderu či genderovaného násilí může skrýt zkušenosti a jednání individuálních žen; autorka tak představuje osobní svědectví žen o válečném znásilňování v reakci na převládající způsoby interpretace válečných znásilnění jako kolektivní a homogenizující zkušenosti (reprezentované v kategorii „bezmocné znásil-

něné bosenské ženy“). Předešlé analýzy válečných znásilnění přehlíží nuance utrpení, vypořádání se, vzdoru, které byly součástí individuální zkušenosti žen. Proto Hromadzcic naslouchá příběhům žen, jelikož podle ní může (znovu)odhalením individuálních hlasů a svědectví rekonstruovat modely zkušenosti a jednání a znovu osvětlit to, co se stalo v Bosně v letech 1992–1995.

Poslední studie čtvrté sekce i celého sborníku je věnována otázce „méněcennosti“ běloruského národa. Anna Brzozowska tvrdí, že i když je národní identita typicky definována tzv. maskulinními znaky, vlastní deskripce Bělorusů je plná implicitně tzv. femininních hodnot, jako je zranitelnost, pasivita, viktimizace, tichost, malost. Řada dosavadních výzkumných závěrů popisujících běloruskou národní identitu jako vytrácející se podle ní selhává, a to s ohledem na specifickou, genderovanou formu národní identity konstruovanou Bělorusy. Podle Brzozowské dochází ke specifické hyperfemininní konstrukci běloruského národního státu. Jednotlivé sekce uzavírá stať a zároveň reflexe Nanette Funk o patnáct let trvajícím (zablokovaném) dialogu žen z „Východu“ a těch ze „Západu“, čímž poněkud nešťastně znovu nastoluje diferencii „Východ“ vs. „Západ“.

Představený editovaný svazek je zejména svou rozmanitostí témat důležitým příspěvkem k rostoucímu počtu literatury „o genderu“ v postkomunistických státech. Jeho přispěvatelky spojuje společné úsilí prozkoumat vývoj genderových identit a diskursů v postsovětském prostoru z jasně vymezené perspektivy *genderové multiplikace*. I když na jednu stranu svým obšírným zaměřením sborník může budit dojem všeobjímajícího díla, na stranu druhou poskytuje řadě čtenářů/řek, vědců/kyň i studentů/tek podnětný materiál. Svou kritikou užívaných výzkumných metod, otevřenou pozicionalitou a tematicky poutavým směřováním výzkumů autorky jednotlivých statí vnášejí do postsocialistického diskursu potřebné vybidnutí ke kritické reflexi proměny sociálních jevů společností středovýchodní Evropy a výzvu k neustálému bádání o ní.

FEMINISTICKÝ MAGAZÍN FEMA / Lenka Formánková

Feministická a ženskoprávní témata již nebudou v České republice vnímána jako čistě akademická, od praxe odtržená disciplína. I to je cílem redakční rady FEMY, nového feministického časopisu, který začal vycházet v říjnu tohoto roku.

Myšlenka vydávat feministický časopis se zrodila mezi brněnskými aktivistkami a aktivisty pohybujícími se kolem kampaně Ženská práva jsou lidská práva občanského sdružení NESEHNUTÍ. Od nápadu k realizaci uplynula delší doba, až do konce roku 2009, kdy se realizace ujala Kateřina Koželouhová Plesková, bývalá koordinátorka ženskoprávního programu NESEHNUTÍ. Pro nápad získala Kristýnu Pešákovou, současnou koordinátorku ženskoprávního programu NESEHNUTÍ, a Pavlu Buchtovou, bývalou vydavatelku dnes už historického feministického občasníku Potměchuť, které se staly základem redakce FEMY. Dále získala podporu Genderového informačního centra NORA, které vydání prvních dvou čísel časopisu finančně zaštitilo za pomoci grantu Slovak – Czech Women's Fund.

„Při sestavování koncepce časopisu byl realizačnímu týmu jednoznačně největší inspirací americký časopis Ms., FEMA by měla být do jisté míry jeho českou variantou, tento formát časopisu na českém trhu chybí,“ říká Kateřina Koželouhová Plesková. Nemá jít o akademický, odborný nebo tematicky úzce zaměřený časopis, ale spíše o popularizační, tematicky pestrý a oddechový formát, určený pro zábavu, ale i osvětu v oblasti ženských práv. Časopis by měl reflektovat i jiná důležitá horizontální témata, než je genderová rovnost, a tak v obsahu FEMY vždy budou články psané feministickou optikou, ale zaměřené např. na multikulturu a ekologickou odpovědnost.